

TOO SICK TO PRAY - Zoran ÄtiriÄt

Autor Ljuba
Wednesday, 19 October 2011
Poslednji put aÄ¼urirano Wednesday, 19 October 2011

Iz Ä•asopisa - PUTEVI KULTURE br. 17

Zoran ÄtiriÄt
TOO SICK TO PRAY

BT: Ä«Brate, pa ovde se niÄjta nije promenilo.Ä»

DN: Ä«Pa... Nije.Ä»

BT: Ä«Pih! Ja renoviram stan, tebra sve ruÄjim, ludilo.Ä»

DN: Ä«Mhm...Ä»

BT: Ä«Napumpao sam ovu moju, kupio friÄ¼ider, sve... Dvoja vrata ko dvokrilni ormar.Ä»

DN: Ä«Samsung?Ä»

BT: Ä«Ma, ne! Whirlpool! AmeriÄki, naravno... Ajmo na ruÄak, ja te vodim.Ä»

DN: Ä«Ajde ako moramo. Mada, Äeka me ruÄak kod mamice. Kakav je takav je. Ja stalno jedem. RuÄam kolko mogu.Ä»

BT: Ä«Ajde, bre, moramo malo te ugojimo. VidiÄj kakav si.Ä»

DN: Ä«Dobro, samo da znaÄj imam oko 4 kila viÄje nego pre 6 meseci. Pantalone su uske... pederske su, pa valjda zato.Ä»

BT: Ä«Upadaj u kola, brate, sad ga menjam za Äjubarua... Ludilo, nov je, pogon na sve Äetiri. Nije toliko jak ko honda ali ja gotivim japance. Japanci su zakon! MeÄka njesra, nemci precenjeni. Srbi su seljoberi Äjto se loÄ¼e na ta govna. Japance voze Äjmekeri... UspeÄjni.Ä»

DN: Ä«SlaÄ¼em se. A Äjto nisi kupio novu hondu?Ä»

BT (malo poÄtuti i razgleda komandnu tablu ko da traÄ¼i dÄ¼uboks): Ä«Pa imam Äjubarua, tebra!Ä» (vozi Ä¼utom trakom zaobilazeÄti sve sa desne strake i u sebi misli ajd' Äik sad ovi smradovi SAJ-ovci da me zaustave ako smeju, pa da im pokaÄ¼em LEGITIMACIJU).

DN (ne govori niÄjta, diÄje ali priguÄjeno i drÄ¼i se uplaÄjeno za ruÄku od vrata auta).

BT: (sa smeÄkom koji otkriva da je zadovoljan utiskom koji njegova voÄ¼nja ostavlja na suvozaÄa i druga iz prve i druge mladosti): Ä«Vodim te u MAMA MIJU, tamo ti je zakon za talijansku hranu. Tamo uvek idem.Ä»

DN: Äjde, Äuveni BadÄ¼a da vidim de je sedeo.Ä»

BT ne komentariÄje spomenuto ime, veÄt uparkirava kola kao da helikopter spuÄjta na vrh KliniÄkog centra. NaÄin na koji izlazi iz svog automobila u potpunosti je identiÄan naÄinu na koji ulazi u vidno otmeni restoran.

BT: Ä«Ä ta ÄteÄj da jedeÄj?Ä»

DN: Ä«Ne znam, Äjta god misliÄj da je u redu, a poÄjto je ovde sve u redu onda joÄj viÄje ne znam. Ti kaÄ¼i, ti si ovde viÄje Talijan nego ovi kuvari i konobari Äjto pomalo glume goste, je l' da?Ä»

BT: Ä«Ma pusti boraniju i sitne komplekse. Nego, uzeÄteÄtemo dve pice. Ajde, naruÄi koju ÄteÄj pa da klopamo.Ä»

DN: Ä«Koju god ti naruÄiÄj pogodiÄteÄj mi ukus. Ja sam kao mali poÄeo sa smrznutim picama. Posle njih je sve iÄjlo lakÄje razumeÄj?Ä»

BT gleda ga skoro pa zamiÄljeno, ali ne klima glavom u znak razumevanja. Umesto toga dreserski pokretom ruke doziva konobara i izgovara dve odomaÄtene talijanske reÄi, i joÄj par uputstva u vezi rendanog kaÄkavalja, i kako odvojiti

pavlaku od keÄ•apa.

DN: Ä«Hvala, i jedno pivo, molim vasÄ»

BT: Ä«Pivo, naravno. Daj dva BadaÄ»

DN razmiÄlja na kojoj temperaturi ovde sluÄ¾e pivo. ZmiÄ•e, ili laringitiÄ•no ohladjeno? I da li i kod njih stanje ledenosti zavisi od prometa i visine cene skupih i diplomatski skupih marki piva?

BT: Ä«Ä ta ima kod tebe? KaÄ¾em ti, Ä•ekam dete, mala Hana ima da se zove ako bude Ä¾ensko..

DN: Ä«Pa dobro zvuÄ•i, ako si Jevrejin. Mada okej i ovako.Ä»

BT:Ä Ä«Kako mala sisata? KaraÄj je?Ä»

DN: Ä«Pa, daÄ»

BT: Ä«Straaaava...Ä»

DN: Ä«Mada postavlja pitanja samo neka i oÄ•te dete neko da joj pravi.Ä»

BT: Ä«Pa, da... Ä•Euj, ja sad radim za NATO... Putujem stalno, karijera, poso, ortak vozi jahtu, faca je prava, ludilo...

DN: Ä«Mhm...Ä»

BT: Ä«Ma da, dao mi da skijam na vodi, teÄjko u piÄ•ku materinu.

DN: Ä«TeÄjko.Ä»

BT: Ä«A jebi ga, moraÄj da se stisneÄj i Äjvrsto da uvatiÄj te ruÄ•ke. To nije lako.Ä»

DN: Ä«Mhm, nije...Ä»

BT: Ä«Brate, a idem stalno po nekim vilama po Evropi, tamo zasedamo i tako... Strava.Ä»

DN: Ä«Mhm... Strava...Ä»

BT: Ä«Ja gotivim NATO, to mi je nekako... Ono...Ä»

DN: Ä«Pa, da... NeÄ•teÄj valjda VarÄjavski ugovor?Ä»

BT: Ä«Ma ja sam ti oduvek bio za evroatlanske integracije i to su ljudi prepoznali u meni... To zalaganje...Ä»

DN: (nekako stidljivo klima glavom, trudeÄ•i se da ne skreÄ•te pogled) Ä«Pa, da...Ä»

BT: Ä«KaÄ•teÄj se Ä¾eniÄj, tebra?Ä»

DN (nakon malo duÄ¾eg snebivljivo-mrzovoljnog Ä•utanja): Ä«Eh-hehÄ».

BT: Ä«Deca! To ti je super! To ti je kao besmrtnost jer kad umreÄj genetika tvoja ostaje da Ä¾ivi. Mi Äjkorpije smo egocentrici, sujetni vrlo.Ä»

DN: Ä«Pa, da. Ima istine.Ä»

BT: Ä«Kakva je pica?Ä»

DN: Ä«Nije loÄja, samo ovo zagorelo dno je kancerogeni ugalj. Tako sam Ä•itao. (Upravo se seti da je odavno prestao da jede pice te da su Ä«Kod TomeÄ» kudikamo ukusnije, a i dno kao ni sir nisu zagoreli, ali se uzdrÄ¾a komentara kako ne bi druga uvredio).

BT: (mljackajuÄ•i u salvetu boje kajsije) Ä«Ma strava... Posle loÄjih stvari sve je okej. Ne moram mnogo da mislim o Ä¾enskoj gluposti i da joj mnogo Äjta objaÄnjavam. To je druga priÄ•a, a i Ä•tale postajem u martu.Ä»

DN: Ä«OdliÄ•no, tome mnogi teÄ¾e. Stvarno. Bravo. I ja bih kad bih imao neku opciju.Ä»

BT: Â«M'da... Je li, a Âjta ima kod tebe, tebra?Â»

DN: Â«Kratko ili opÂjirno?Â»

BT: Â«Pa kratko, u guÂ¾vi sam a i moramo da palimo, brate...Â»

DN: (sleÂ¾uÄi ramenima) Â«NiÂjta...Â»

BT: Â«Kako niÂjta?Â»

DN: (slegnuvÂj i ramenima malo naglaÂjenije kako bi lakÂje i tiÂje podrignuo) Â«Pa tako. Rekao si kratko?Â»

BT: Â«Pa da. I... niÂjta?Â»

DN: (trudeÄi se da ne ispusti znaÄajniji uzdah) Â«NiÂjta.Â»

BT: (razmazuje neupotrebjenom plastificiranom ÄaÄkalicom po ostacima keÄapa, pomno posmatrajuÄi kako poluosuÂjena oštvrca reaguju na njegovu istraÂ¾ivaÄku akciju) Â«Aha... Mhm... Pa da, samo ti nekako propuÂjtaÂj svoje Âjanse. Treba ih prepoznati a to nije uvek lako.Â»

DN: Â«Da, ali uz to i ne znam da traÂ¾im, pa i ne molim.Â»

BT: (odlaÂ¾e ÄaÄkalicu pokretom ruke kakav Äine kontroverzni bizismeni kada bacaju bakÂjiÂj uz ivicu stola) Â«Da... Ima i toga... E, brate, ajde da platimo, pa palimo... (osvrÄe se koliko da proveri da li mu je rame dovoljno izdignuto)... Deje ovaj?Â»

DN: Â«Dolazi... To jest, doÄi Äe... Oni uvek dodju po novÄane pare...Â»

BT: (kroz umorni, mudrijaÂki osmeh): Â«VidiÂj, ipak si neÂjto nauÄio.Â»

DN: (kezi se neusiljeno) Â«Eto, i meni doÂjlo...Â»

BT: (naboranog Äela isplaÄuje konobara zguÂ¾vanim novÄanicama koje nehajno vadi iz prednjeg dÂ¾epa pantalona, nagla zbrajajuÄi njihove nule kako bi prebacio nule na fiskalnom raÄunu. Kada obavi tu, za njega oÄigledno napornu radnju, ustaje i kreÄe prema izlazu generalskim korakom) Â«B'te, ajd vidimo se... Desam parkirao?... A?Â»

DN: Â«Eno ga tamo. Ajd, vidimo se.Â»

BT: Â«M'da... Ha-ha... Haos! OÄeÂj da te odbacim?Â»

DN: (u napadu nevine odsutnosti) Â«A? Ma ne, hvala. Ja tu Â¾ivim, jako blizu.Â»

BT: Â«Ako, ovo je dobar kraj...Â» Ajde, pa da se vidimo za helouin, da meÄemo pituljice bundevare na glavu.Â»

DN: Â«Mhm...Â»

BT: Â«Äao, tebra!Â»

DN: Â«Äao i tebi.Â»

BT: Â«I ne zaboravi...Â»

DN: Â«A Âjta to da ne zaboravim?Â»

BT: Â«Krilca od slepog miÂja i dupe od buljine, pa Äorba od istih. Ne pada. Ostaj Ävrst, na mene.Â»

DN: Â«VaÂ¾i, ostaÄu.Â»

Z o r a n Â Ä i r i Ä

Napomena autora:

"Ovo priÄu sam dao vaÂjem casopisu (PUTEVI KULTURE) BESPLATNO ne zato Âjto sam svestan uticaja svetske ekonomske krize na naÂju zemlju i na ovdaÂjnje (inaÄe skoro nepostojeÄe) izdavaÂjtvo, veÄ zato Âjto u KruÂjevcu Â¾ivi m veliki FB heroj, desperados i prijatelj - jedna i jedinstvena DuÂjica BradiÄ. Ovo je njoj posveÄeno, uz duboki naklon." -

Zoran Ä†iriÄ†

BIOGRAFIJA - Sa zvaniÄ•nog sajta pisca